

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť F. Z., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. J., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 21/2007 z 31. mája 2007, a takto

rozhodol:

Sťažnosť F. Z. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2007 doručená sťažnosť F. Z., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. J., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 21/2007 z 31. mája 2007.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a jej príloh vyplýva, že Železnice Slovenskej republiky, Bratislava (ďalej len „žalobca“), sa žalobou podanou Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhali proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplatenia sumy 134 304,80 Sk s príslušenstvom z titulu nezaplateného nájmu za

dočasné užívanie pozemku podľa podmienok medzi nimi uzavretej nájomnej zmluvy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 Cb 61/05 z 30. septembra 2005 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom a trovami konania a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol.

Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie z dôvodu, že „*na nariadené pojednávanie na deň 30. 9. 2005 nebol riadne predvolaný*“ a „*súd na základe vykonaných dôkazov riadne nezistil skutkový stav*“.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „*krajský súd*“) rozsudkom sp. zn. 20 Cob 62/2006 z 26. októbra 2006 rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 134 304,80 Sk s príslušenstvom a vo výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil.

Sťažovateľ podal následne proti rozsudku krajského súdu dovolanie, predovšetkým z dôvodu, že „*mi ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a to tak v prvostupňovom konaní, ale aj v odvolacom konaní*“.

Podľa sťažovateľa postup súdu v prvostupňovom konaní, ktorým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, spočíval v tom, že „*súd si nesplnil svoju procesnú povinnosť podľa § 115 ods. 1 OSP - riadne predvolať účastníka na nariadené pojednávanie. O skutočnosti, že vo veci bolo nariadené hlavné pojednávanie na deň 30. 09. 2005 som sa dozvedel až doručením rozsudku, ktorý prevzal môj syn F. Zo súdneho spisu, do ktorého po doručení rozsudku môjmu synovi nahliadol môj právny zástupca, bolo zistené, že údajné moje predvolanie ako žalovaného na hlavné pojednávanie na deň 30. 09. 2005 malo byť jednou z viacerých písomností obsahu poštovej zásielky, ktorá mi bola súdom doručovaná v júni 2005. V tejto, súdom mne doručovanej zásielke, sa však predvolanie na hlavné pojednávanie na deň 30. 09. 2005 nenachádzalo. Zásielka obsahovala viacero písomností (žaloba a jej prílohy, platobný rozkaz, uznesenie o zrušení PR, uznesenie súdu s výzvou na vyjadrenie sa k podanej žalobe). Z ostatných písomností, ktoré boli skutočným obsahom zásielky z júna 2005, skutočnosť nariadenia pojednávania nevyplýval a to ani nepriamo. Čo konkrétne zásielka mala obsahovať, vyplývalo iba z skratkových údajov (legend) uvedených na návratke - doručenke, ktorá po podpise sa vracia súdu. Toto som sa dozvedel po vysvetlení môjho právneho zástupcu. Skratkové údaje o obsahu zásielky (legendy) však na tele obálky zásielky, ktorá mi zostala po podpísaní a odtrhnutí doručenky poštovým doručovateľom, neboli a to ani prekopírované ani napísané. Za daného stavu veci ani ja ako konkrétny adresát, ale ani nikto iný, teda ani môj právny zástupca, nemohol po otvorení poštovej zásielky zodpovedne posúdiť jej úplnosť, pretože v zásielke nebol sprievodný list, z ktorého by sa napr. dalo dovodiť čo všetko je a má byť obsahom zásielky. Myslím si, že keby aj boli skratkové údaje (legendy) prepísané na tele obálky tak ako boli či sú vypísané na doručenke: písacím strojom: 10 Cb/61/05 T: 30. 9. + pouč. + Zruš PR + PR + N a rukou dopísané: U § 114 OSP, nevedel by som z nich*

jednoznačne dovodiť jednak čo znamenajú a jednak či vôbec niečo znamenajú vo vzťahu k obsahu zásielky. Možno tieto legendy môžu niečo hovoriť odbornej justičnej verejnosti, ak sa bežne v ich korešpondencii používajú, ale určite nehovoria nič mne ako žalovanému či inej laickej verejnosti.

Ako právny laik si myslím, že pokiaľ niekto posielal v poštovej zásielke viacero rôznorodých písomností, mal by ich posielat' so sprievodným listom, či doloženým zoznamom, z ktorého by pre adresáta vyplýval jednoznačný záver a zistenie, čo zásielka má obsahovať. Spôsob ako mi zásielka bola zaslaná treba hodnotiť ako zmätočný a obsahovo nepreukazný“.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo 21/2007 z 31. mája 2007 dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 20 Cob 62/2006 z 26. októbra 2006 odmietol.

Podľa tvrdenia sťažovateľa *«porušovateľ sa stotožnil s odvolacím súdom pri hodnotení otázky riadneho predvolania žalovaného na nariadenie pojednávania. Odvolací súd sa s touto otázkou vysporiadal slovami: „že z doručenky a obsahu spisu vyplýva, že bolo dokázané predvolanie účastníkov na pojednávanie dňa 30. 9. 2005, čoho dôkazom je doručenka a obsah spisu a že nebol predložený dôkaz o opaku“».*

Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym záverom všeobecných súdov a tvrdí, že v tejto veci došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces sťažovateľ považuje aj skutočnosť, že najvyšší súd sa stotožnil s postupom odvolacieho súdu, ktorý *«sa odmietol zaoberať ostatnými odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní, a to z dôvodu, že cit.: „relevantnosť ostatných odvolacích dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní bola viazaná na podmienku preukázania odňatia práva žalovaného na konanie pred okresným súdom v spojení s tvrdením, že namietaným postupom okresný súd nepoučil žalovaného podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré tvrdené dôvody zodpovedali podmienkam podľa § 205a ods. 1 písm. c), d) O. s. p. len za splnenia ktorých by mohol krajský súd v odvolacom konaní preskúmať skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli produkované pred okresným súdom. Na základe vyššie uvedených dôvodov však žalovaný nepreukázal, že okresný súd mu procesným postupom v prvostupňovom konaní odňal právo konať pred súdom a že ho nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p., preto na všetky ostatné dôvody v odvolaní bolo potrebné pozerat' ako na nové skutočnosti a na všetky navrhované dôkazy ako na novo označené dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa.“».*

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv najvyšším súdom došlo tým, že mu nezabezpečil *„realizáciu práva osobnej prítomnosti pri prejednaní jeho veci pred nezávislým a spravodlivým súdom v celom súdnom konaní, povinnosť*

súdu zaoberať sa a vysporiadať sa s jeho návrhmi a prednesmi ako účastníka odvolacieho konania podľa a v medziach zákona“.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie jeho veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 21/2007 z 31. mája 2007.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, II. ÚS 132/06).

Sťažovateľ namieta neústavnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo

21/2007 z 31. mája 2007 vydaného vo veci jeho dovolania (proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 20 Cob 62/2006 z 26. októbra 2006), pretože dovolací súd nevyvodil prípustnosť dovolania ani z dovolacích dôvodov opísaných sťažovateľom, ani na základe jeho úradnej povinnosti prihliadať na vady konania. Z týchto skutočností sťažovateľ vyvodzuje záver, že najvyšší súd odmietnutím dovolania porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Obsahom základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy je právo, aby vec účastníka konania bola prerokovaná verejne, v jeho prítomnosti a v primeranej lehote, ako aj to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Znenie tohto článku zároveň limituje možnosť vylúčenia verejnosti, a to len za podmienok uvedených v zákone.

Právo na spravodlivý proces v sebe zahŕňa právo na prístup k súdu a pripájajú sa k nemu záruky ustanovené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci. Právo na spravodlivý proces implikuje pre všetky strany právo zoznámiť sa pri konaní s každým dokladom alebo návrhom predloženým súdom druhou stranou a možnosť sa k nemu vyjadriť. Právo, aby bola vec prerokovaná spravodlivo, je jednou zo zložiek práva na spravodlivé súdne konanie. Právo na spravodlivé súdne konanie v sebe zahŕňa princíp rovnosti zbraní (rozhodnutie vo veci Monnel a Morris c. Spojené kráľovstvo z 2. marca 1987, séria A, č. 115, s. 23, § 62), princíp kontradiktórneho prerokovania veci (rozhodnutie vo veci Mantovanelli c. Francúzsko z 28. apríla 1991, séria A, č. 211, s. 27, § 67), právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (rozhodnutie vo veci Van de Hurk c. Holandsko z 30. novembra 1987, séria A, č. 127-B, s. 35, § 53) a právo byť prítomný na konaní a osobne sa vyjadriť k svojej záležitosti. Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkazovými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

V predmetnej veci, ako už bolo uvedené, krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 Cob 62/2006 z 26. októbra 2006 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 Cb 61/05 z 30. septembra 2005, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 134 304,80 Sk s príslušenstvom a trovy prvostupňového konania. Vo svojom právnom závere vychádzal len z toho, čo bolo vykonané pred okresným súdom, keďže bez splnenia podmienok podľa § 205a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nebolo možné použiť ako dôkaz kópiu vyjadrenia k žalobe sťažovateľom predloženú až ako samostatný listinný dôkaz k odvolaniu, a sťažovateľ, ktorý sa pojednávania nariadeného okresným súdom na 30. september 2005 nezúčastnil, nevedel ani preukázať, že vyjadrenie, resp. námietky voči žalobnému návrhu predložil v konaní pred okresným súdom (pred jeho rozhodnutím).

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol. V odôvodnení

napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

„Dovolateľ opiera prípustnosť dovolania o odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p., a tvrdí, že prvostupňový súd mu nedoručil predvolanie na pojednávanie. Podľa neho fakt, že účastník pred prvostupňovým súdom neprezentoval svoje hodnotenie dôkazov a svoju predstavu, ako skutkové zistenia z toho vyplývajú, nemôže byť prekážkou odvolania a dospieť cez výklad dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, je povinnosťou súdu, lebo len tak môže vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravuje ustanovenie § 237 a § 238 O. s. p.

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, čiže v danom prípade dovolanie by bolo prípustné len za splnenia podmienok ust. § 238 ods. 3 O. s. p.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade teda neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p.

Dovolací súd skúmal podmienky prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. a dospel k záveru, že ani tie neboli splnené.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ odôvodňuje svoje presvedčenie, že mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom tvrdením, že odvolací súd sa odmietol zaoberať odvolacími dôvodmi proti rozsudku 1. stupňa preto, že dospel k záveru, že by išlo zo zreteľa ust. § 205a písm c) a d) v spojení s ust. § 120 ods. 4 O. s. p. o nové skutočnosti a nové dôkazy, zatiaľ čo dôvodom jeho odvolania bola jeho námietka, že súd 1. stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Dovolateľ odôvodňuje odňatie mu možnosti konať pred súdom prvého stupňa tým, že súd prvého stupňa mu nedoručil predvolanie na deň 30. 9. 2005, nepoučil ho v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p. nevysporiadal sa s jeho vyjadrením k žalobe, aj keď je sám v dôkaznej núdzi pokiaľ ide o jeho zaslanie a doručenie a odvolací súd sa odmietol zaoberať jeho veci sa týkajúcimi odvolacími dôvodmi s odôvodnením, že nimi sa nemôže zaoberať, nakoľko by išlo podľa § 205a ods. 1 písm. c) a d) O. s. p. o novo označené dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom 1. stupňa.

Zo spisového materiálu je nesporné, že súd prvého stupňa doručil žalovanému obálku, v ktorej podľa doručeny založenej v spise boli: žaloba, platobný rozkaz a uznesenie o zrušení platobného rozkazu, predvolanie, ktoré obsahovalo aj poučenia podľa § 15a a § 101 ods. 2 a § 120 ods. 1 a 4 O. s. p. ako aj uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 114 O. s. p., aby sa vyjadril k žalobe v lehote 30 dní.

Žalovaný a jeho právny zástupca, ktorého si zvolil podľa jeho vyjadrenia po

obdržaní zásielky súdu namieta, že v tejto obsiahlej listovej zásielke chýbalo predvolanie na pojednávanie na deň 30. 9. 2005. Dovolací súd rovnako ako súd odvolací nemá dôvod pochybovať o doručení aj predvolania. Odvolací súd správne uzavrel, že k doručeniu došlo v súlade s ust. § 51 O. s. p.

Dovolací súd na základe tohto skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že žalovanému nebola odobratá možnosť konať pred súdom stupňa a konštatovanie odvolacieho súdu v tomto smere bolo správne.

Pokiaľ ide o vyjadrenie k podanej žalobe, ktoré nebolo do termínu pojednávania doručené súdu prvého stupňa, právny zástupca žalovaného priznáva, že je v dôkaznej núdzi pokiaľ ide o túto skutočnosť, nakoľko ho poslal obyčajnou poštou, takže nemôže preukázať jeho odoslanie. Dovolaciemu súdu nedá vysloviť počudovanie, že advokát, daňový poradca, ktorý pri svojej odbornej činnosti väčšinu písomnosti musí posilať doporučené, zaslal vyjadrenie.

Nakoľko vyjadrenie k žalobe nebolo doručené súdu prvého stupňa, žalovaný nepreukázal, že bolo zaslané súdu prvého stupňa, správne odvolací súd považoval nielen odvolanie proti tomuto rozsudku vo veci samej za nové tvrdené skutočnosti a navrhnuté dôkazy za nové dôkazy, ale ako nové správne posúdil aj samo vyjadrenie k žalobe, ktoré žalovaný priložil k svojmu odvolaniu a správne vyslovil, že bez splnenia podmienok podľa § 205a ods. 1 O. s. p. nebolo možné sa ním zaoberať. Týmito skutočnosťami by sa bol mohol odvolací súd zaoberať len v prípade splnenia podmienky, že žalovanému sa odňala možnosť konať pred súdom prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. Neobstojí ani dovolateľova výtku, že sa odvolací súd nezaoberal jeho odvolacím dôvodom spočívajúcim v tvrdení, že súd 1. stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd postupoval plne v súlade s ust. § 213 O. s. p. Správne konštatoval, že žalovaný bol v prvostupňovom konaní nečinný a preto všetky ním v odvolaní formulované dôvody tvorili nové tvrdenia a skutočnosti, ktoré neboli predmetom konania na súde 1. stupňa. Správne interpretoval aj ust. § 213 ods. 2 O. s. p., ktoré umožňuje dovolaciemu súdu, aby v potrebnom rozsahu dokazovanie zopakoval sám, ak má za to, že súd 1. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam. Toto ustanovenie sa síce neodvoláva na ust. 205a, ako je to v ust. § 213 ods. 3 O. s. p., ale za danej situácie, keď na jednej strane žalovaný bol v prvostupňovom konaní natoľko pasívny, že sa ani k žalobe nevyjadril a na strane druhej cit. ust. § 213 ods. 2 O. s. p. výslovne dáva dovolaciemu súdu možnosť len zopakovať dokazovanie je zrejmé, že aj zohľadnenie stanoviska žalovaného k predmetu žaloby, nie je opakovaním už vykonaného dokazovania, ale jeho hodnotením zo zreteľa nového dôkazu - vyjadrenia žalovaného.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný dovolaním napadol také rozhodnutie, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a preto dovolací súd dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 4 prvá veta O. s. p. odmietol.“

Ústavný súd nespochybňuje, že aj v dovolacom konaní sa vyžaduje, aby sa dodržali ústavnoprocenčné princípy súdneho konania na spravodlivý proces upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Možnosť domáhať sa ich dodržiavania je

však limitovaná v čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. domáhať sa ich dodržiavania možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02). Podľa ústavného súdu však posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje. Naopak, ním vyslovené závery sú súčasťou konštantnej súdnej praxe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nepochybne vyplýva, z akých dôvodov podľa jeho názoru nie je prípustné dovolanie podľa § 237 písm. f) OSP. Najvyšší súd reagoval na všetky relevantné argumenty sťažovateľa v dovolaní (namietané nedoručenie predvolania na pojednávanie pred okresným súdom 30. septembra 2005, odmietnutie odvolacieho súdu zaoberať sa ostatnými odvolacími dôvodmi a v súvislosti s tým odňatie možnosti sťažovateľa konať pred súdom) a podrobne posúdil podmienky prípustnosti dovolania aj podľa § 238 OSP. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil v postupe najvyššieho súdu znaky svojvoľnosti a nedospel ani k záveru, že napadnuté uznesenie je arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené (I. ÚS 143/06).

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ svoju sťažnosť v podstate opiera o rovnaké argumenty, aké uviedol v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu. V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ním podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd poukazuje, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených základných práv (IV. ÚS 238/07), ak všeobecný súd postupoval v súlade so zákonom a neporušil pritom ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť ich porušenie, a preto pri

predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2008